

LA VOLTA al MON.

—Uf, quin fàstic! Viure en una casa que no es belluga — digué Juli mentre tancava la porta — i veure sempre el mateix jardí... — afeí, tot travessant-lo.

—Caminar, sempre caminar per aquest carrer — anava rondinant posant-se la cartera a l'esquena.

Sort que pel carrer pujava l'alè del port. Juli seguia carrer avall i ja no murmurava. Tabernes, mariners arplegats de qui sap on, brogit de converses en llengües estranyes, crits i ordres; caixes de peix, estibes de mercaderia i el port on balancejaven els vaixells.

Era un port ben curiós el de Nantes. El mar havia penetrat riu amunt, terra endins, i s'havia aturat a la ciutat. Els molls s'estenien a banda i banda. L'oceà no es veia.

Juli tancava els ulls i se l'imaginava; i somniava.

Juli tancava els ulls i se l'imaginava; i somniava.

—Navegar, navegar en un vaixell fort i lleuger; conèixer altres països. El que jo vull és donar la volta al món.

Però com s'ho arreglaria? Encara era petit i la seva família, una de les principals de Nantes, no sabia fer altra cosa que enviar-lo a l'escola.

Un bon dia de 1839, Juli no es va poder aguantar més. Ell que si que, un moment que el mariner de guàrdia estava distret, puja a un vaixell que anava cap a les Antilles i s'amaga al racó més fosc de la bodega, entre uns fardells. Ningú no l'havia vist; al cap de poc el vaixell començà a maniobrar i sortí del port.

Juli respirava fluix, fluixet, per no fer soroll i perquè tenia el cor petit. N'havia fet una de molt grossa: fugir de casa i embarcar-se. Però ja estava fet i començava la vida que ell volia.

Pobre Juli! ell no s'imaginava que els mariners fossin tan meticulosos. A la primera revisió de la bodega van trobar-lo, i cap al capità s'ha dit.

—Com et dius?

—Juli Verne.

—Quants anys tens?

—Onze, senyor, però m'agrada molt navegar.

—Bé, minyó, ets massa petit encara; cal que vagis a estudi. Et deixarem al primer port.

Juli va pujar a coberta. El vaixell no havia sortit encara al gran oceà. I així va acabar l'aventura.

A casa la mare s'havia posat malalta del disgust.

—Mare, no hi tornaré mai més, us ho prometo. I ho va complir. No va dedicar la seva vida a viatjar per mar... però va viatjar per tinta.

Endevineu com s'ho va fer? Va escriure llibres de viatges, dels viatges que havia somniat. Per terra, per mar, per aire; a la lluna, als pols, selves a través; en tota mena de vehicles i amb capitans, mariners i companys que ell mateix creava.

I la gent menuda i la gent gran, que sempre té un polissó amagat al fons de la bodega del cor, va començar a viatjar amb Juli Verne, el gran escriptor Juli Verne.

Els seus llibres van traduir-se a totes les llengües i van viatjar de veritat per tots els països.

L'Editorial Miquel Arimany ha publicat en català el seu llibre més famós: «La Volta al Món en Vuitanta Dies».

Fa vuitanta-set anys que va ser escrit; vuitanta-set anys que dona la volta al món.

Tot llegint-lo vosaltres podeu fer-la també en companyia de Phileas Fogg, l'anglès impertorbable, metòdic i puntual i del seu fidel i impetuós criat, el francès Passapertot.

Llibres infantils

ESTELA

Bailén, 232 bis · Barcelona (9)